

‘Ik kan altijd nog voor de klas staan’

Het nieuwe
leven
van Chazia
Mourali

Chazia Mourali kennen we van haar bitcherige rol in *De Zwakste Schakel* en de zweverige gesprekken die zij op tv voerde met paranormaal begaafde types. Die tijd heeft ze voor eens en voor altijd achter zich gelaten en nu is Radio 1 het domein van de in Parijs geboren presentatrice. Ze krijgt eindelijk de kans onderwerpen te bespreken die haar écht na aan het hart liggen. “Ik word over twee jaar zestig, dan is het ook wel tijd om vooral een beetje jezelf te worden.”

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S IVO VAN DER BENT

Als je snel even iets zegt over *De Zwakste Schakel*, dan hebben we dat meteen gehad.

“Tjongejonge, ik weet inderdaad wel wat er in mijn necrologie komt te staan. Voordat ik überhaupt aan dat programma begon, werd mij al gevraagd of ik niet bang zou zijn voor het Swiebertje-effect. Mijn antwoord: *Ik mag hopen dat het zo'n groot succes wordt!* Twintig jaar later praten we er nog over, dus dat is wel gelukt. Ik vind echter dat je in het leven moet blijven groeien, zonder te blijven hangen in het trucje dat je al kent. Mijn man Marc zei me gisteren nog: *Ik vind je nu veel meer aan de top staan dan toen ik je leerde kennen.* In die jaren kwam ik vier keer per week op tv, was veel beroemder en verdiende tien keer meer dan nu. Wat ik vandaag de dag doe, is echter inhoudelijk veel interessanter. Dat ziet hij ook.”

Hoe kijk je terug op die periode?

“We namen soms wel vier afleveringen per dag op. Tegen vijf uur weet je dan echt niet meer wie er tegenover je staat en ben je helemaal kapot, dat kan ik je wel vertellen. Desondanks was het een waanzinnige tijd die ik voor geen goud had willen missen. Een van de leukste weken had ik in aanloop naar *De Zwakste Schakel* in

‘Ik kwam vier keer per week op tv, was veel beroemder en verdiende tien keer meer dan nu. Wat ik vandaag de dag doe, is echter inhoudelijk veel interessanter’

Londen. Daar, waar het programma oorspronkelijk vandaan komt, werd ik door de bedenkers voorbereid op mijn nieuwe rol. Ik logeerde er in een supergaaf hotel in de wijk Kensington, tegenover zo'n Notting Hill-achtig parkje.”

Toe maar...

“Zonder route op zak ben ik gaan wandelen richting de Theems en kwam ik op King's Road bij zo'n typische charityshop uit. Een iets chiquere variant op een kringloopwinkel. Voor 11 pond kocht ik een zwart fluwelen jasje, getailleerd tot op de knie en in de stijl van Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club. Dat stond wel stoer. Precies wat ik nodig had voor *De Zwakste Schakel*. Ik droeg 'm meteen de eerste uitzending, met daaronder een leren broek. Hij hangt nog steeds bij me in de kast. Ik hou wel van een beetje keten en dat mocht in dat programma.”

Is het een afgesloten hoofdstuk?

“Jawel. Mensen zien me ook niet meer zo dikwijls in de rol die ik daar speelde. Ik ben overigens altijd al meer bezig geweest met mijn identiteit dan met m'n imago. Daarom zit ik ook niet op Twitter. Het gevaar bestaat dan namelijk dat je op een gegeven moment geen mens meer bent, maar enkel een stroom berichten. Het beeld dat mensen mogelijk van mij hebben valt onmogelijk te nuanceren in maximaal 280 tekens, dus dat doe ik dan ook niet.”

Op welke manier komen we daar wel achter?

“Als mensen echt willen weten hoe ik in het leven sta en waar mijn interesses liggen, dan nodig ik ze uit om naar mijn tv-docu's te kijken, mijn radioprogramma's te beluisteren en podcasts te streamen. De NTR-serie over Giacomo Puccini toont mijn liefde voor opera. De podcast *Madame Machiavelli* ging over de vraag of de wereld leuker wordt van vrouwelijke leiders. *Goed Ingelichte Kring*, een knipoog naar het vroegere programma *Welingelichte Kringen*, is dan weer een wekelijks terugkerend programma waar mij door de zenderleiding geen strobreed in de weg wordt gelegd. Laatst las ik daar een fragment van de Russische schrijver Fjodor Dostojevski voor, over hoe iemand naar de galg gaat. Tegelijkertijd zat tegenover mij de Estse schrijfster Sana Valiulina met tranen in haar ogen te luisteren. Haar vader was in het verleden namelijk vijf →

Over Chazia Mouri

Chazia kwam in 1963 ter wereld in Parijs, waar haar ouders (de Nederlandse Elise en de Tunesische Fathi) elkaar aan de voet van de Notre Dame leerden kennen. De naam die zij hun dochter gaven, betekent 'zingende vogel'. Nog voor haar eerste verjaardag verhuisde het gezin naar Bithoven en Breukelen, later ging Chazia naar school in Hilversum en studeerde ze in Utrecht. Na redactiewerkzaamheden bij onder meer RTL Nieuws, las ze het nieuws bij AT5, alvorens over te stappen naar de NCRV, Teleac en RTL 4. Ook presenteerde ze kortstondig voor de Franse zender TV5 Monde. In 2005 en 2008 maakte ze tweemaal haar opwachting als (stem)actrice in de bioscoopfilms *Vet Hard* en *Bolt*. Tegenwoordig maakt ze programma's en podcasts voor de NPO, Radio 1 en schrijft ze boeken. In 2018 verscheen haar eerste boek *Het einde voor beginners*, over haar ervaringen met mantelzorg. Hierin beschrijft ze de laatste fase die ze met haar moeder doormaakt. Zij kreeg ruim vijftien jaar nadat zij was behandeld voor borstkanker fatale uitzaaiingen naar de lever.

tien jaar lang te werk gesteld in strafkamp Goelag Archipel, wat het voor haar heel herkenbaar maakte. Waar in omroepeland krijg je zo vaak en lang de kans je passie te etaleren? Ik prijs me gelukkig dat ik dat mag doen.”

Welke prijs betaal je daarvoor?

“De concessie is dat ik een kleiner publiek bereik en minder geld verdien. Maar ik word over twee jaar ook zestig, dan is het ook wel tijd om vooral een beetje jezelf te worden. Door heel bewust mijn eigen weg te bewandelen, ben ik geen voormalige tv-ster geworden die alleen nog maar bekendstaat om gemene uitspraken, alcoholmisbruik of een gevangenisstraf. Dat soort categorie beroemdheden gaat over het algemeen slecht om met roem en geld, raken paranoia en hebben om de haverklap een burn-out. Nou, mij niet gezien. Ik heb altijd een plan B.”

En dat is?

“Mocht mijn werk in de media morgen stoppen, dan kan ik altijd nog voor de klas gaan staan en Franse les geven. Zo voeden we onze dochter Jasmijn ook op. Hartstikke leuk dat ze heeft meegedaan aan *The Voice Kids*, maar ze maakt wel netjes haar gymnasium af. Ook leren we haar verstandig met geld om te gaan. Ik ben zelf geen krekkel, maar een mier, wat wil zeggen dat ik mijn verdiende centen uit mijn RTL-tijd er niet doorheen gejaagd heb. Opzij leggen en investeren in plaats van coke snuiven op Ibiza. Daar heb ik nu nog steeds profijt van.”

Nooit spijt gehad dat je je lucratieve tv-contracten vaarwel hebt gezegd?

“Ik ben heus niet zo stoer om te zeggen dat ik me nooit achter de oren heb gekrabbd. Destijds stond de taxi altijd klaar en kreeg ik kleding en make-up cadeau. Nu moet ik zelf naar Hilversum rijden en schaf ik mijn eigen spullen aan.

Ik wilde echter stoppen met programma's als *Char* (met het Amerikaanse 'medium' Char Margolis, red.) om me meer op het moederschap te richten en onderwerpen vast te pakken die me echt iets doen. Je betaalt een hoge prijs voor vrijheid, maar je moet ook weten dat mijn Tunesische vader uit een werelddeel komt waar mensen een nog veel hogere prijs betalen om zichzelf te zijn. Dus waar hebben we het dan eigenlijk over? Als je een beetje verstandig leeft, dan heb je in ons land in principe weinig reden tot klagen.”

Je ouders brachten je ter wereld middenin het Flower Power-tijdperk, kenmerkend voor vrijheid en een losse manier van leven.

“We hadden thuis zo'n oude Revox-recorder waar we Franse chansons, muziek van The Beatles en liedjes uit de musical *Hair* op afspeelden. Daar ben ik mee opgegroeid. Na onze verhuizing naar Nederland kwamen we terecht op de achtste verdieping van een flatgebouw in Breukelen. Doodeng vond ik het daar wanneer het iets te hard woei en het gebouw alle kanten op zwiepte. De bewoners waren

mensen uit alle uithoeken van de wereld en ook veel medewerkers van de Wereldomroep, waar mijn vader voor werkte. Woorden als 'inclusief' en 'multiculturele samenleving' bestonden toen nog niet. Leven met verschillende

nationaliteiten was gewoon mijn dagelijkse werkelijkheid. Ook had je allemaal van die hippie ouders die er vrij op los leefden. Sliep ik eens bij een vriendinnetje, dan hoefde ik er niet raar van op te kijken dat haar vader in z'n blote piemel door de kamer liep of dat we haar ouders er 's avonds vrij luidruchtig hoorden vrijen. Vandaag de dag zou dat niet meer kunnen, maar toen moesten we het allemaal maar gewoon vinden.”

Waren je ouders blij met je beroepskeuze?

“Volgens mij hadden ze me veel liever geneeskunde of rechten zien studeren, maar ik was superslecht in bètavakken. Op de lagere school maakte ik zogenaamde wetenschappelijke boekjes en wilde ik bioloog worden. Later schoof dat op naar psychiater en uiteindelijk kwam ik in de journalistiek terecht, iets waar ze ook wel oké mee waren. Ik kreeg op school weleens het verwijt dat mijn interesses alle kanten op vlogen, maar mijn vader adviseerde me daar niets van aan te trekken. Als ik nu eens journaliste werd, zo dacht ik, dan kon ik het de ene dag over mode hebben, de dag erna over politiek en weer een dag later over economie. En dat is precies wat ik nu doe. Blijkbaar zit de kern van hetgeen je uiteindelijk gaat doen al heel jong in je.”

Welke dromen heb je daardoor gerealiseerd?

“Het is misschien wat onzichtbaar voor de buitenwereld, maar voor mij geweldig: ik mocht voor Radio 4 een documentaire maken in het Bayreuth Festspielhaus, halverwege de 19de eeuw gebouwd door

Richard Wagner. In de operawereld is dat echt een heiligdom. Wagner kwam ermee als reactie op wat de opera in die tijd was geworden: een plek waar mensen naartoe gingen die geen geld hadden om hun eigen huis te verwarmen, of heel rijke en adellijke mannen die in er in loges met gesloten gordijnen een avontuurtje beleefden met een danseres of zangeresje. Nee, Mens Erger Je Niet werd daar niet gespeeld.”

En wat er op het toneel gebeurde...

“Velen hadden geen idee. Het boeide ze niet, zo vertelde een Duitse mevrouw die ik daar sprak in gebrekkig Engels. Wagner vond dat vreselijk en wilde dat de opera weer werd zoals het ooit bedoeld was: de renaissance, de wedergeboorte van het Griekse theater. Omdat hij daarin slaagde, wordt die bijzondere plek nog steeds druk bezocht. Wil je kaartjes bemachtigen voor het jaarlijkse Wagner Festival in de zomer, dan kun je een jaar of zeven vooraf al in de rij gaan staan. Ook mij is het nog niet gelukt, maar dat ik voor de documentaire wel bij de generale repetitie mocht zijn was fantastisch.”

En je hebt voor Powned de podcast Madame Machiavelli samen met je 14-jarige dochter gemaakt. Een opvallende keuze.

“Met dank aan de redactie van talkshow *M*, waar ik eind 2020 aan tafel zat om over de Italiaanse componist Puccini te praten. Zij kwamen plotseling met het idee om Jasmijn daar naast mij te zetten en dat deed ze best leuk. Later, in voorbereiding op *Madame Machiavelli*, zocht ik naar de →

‘Ik heb mijn verdiende centen uit mijn RTL-tijd er niet doorheen gejaagd. Opzij leggen en investeren in plaats van coke snuiven op Ibiza. Daar heb ik nu nog steeds profijt van’

juiste toon om mijn boodschap goed aan de luisteraar over te brengen. Ik heb nog weleens de neiging om te veel in algemeenheden te vervallen en een verhaal daardoor te abstract te maken. Ook was ik bang misschien te veel schooljufferig over te komen als ik van a tot z zou gaan uitleggen wie Machiavelli (onder meer de grondlegger van de moderne politieke wetenschappen, red.) nu eigenlijk was. Jasmijn was, juist door haar leeftijd, een schot in de

een felle uitbrander te verwerken. Niet Amerika wordt geprezen, maar alle mannen die Engeland groot hebben gemaakt. Ik heb dat altijd een geweldige scène gevonden omdat die film komt uit de tijd (2003, red.) dat Tony Blair een beetje als het schoothondje van George W. Bush werd gezien. Nu ik echter de hele geschiedenis van belangrijke vrouwen in de samenleving heb bestudeerd, denk ik ineens: ho even, maar waar zijn zij dan? Waarom hebben

hebben. Niet altijd enkel politiek correct, maar hartverwarmend en met een stel hersens, zoals je ook terugzag in de vele interviews met Michelle. Vijf jaar later zaten diezelfde mensen opgescheept met Melania Trump die schaamteloos plagiaat pleegde. Ten overstaan van de hele wereld las ze doodleuk dezelfde speech van haar voorganger voor, zonder ook maar enig idee te hebben welke woorden er nu eigenlijk uit haar mond kwamen. Luister, ik ben stikjaloers

'Luister, ik ben stikjaloers op de collectie pumps van Melania Trump, maar ze was niet bepaald het ideale rolmodel voor de nieuwe, jonge generatie meisjes'

roos. Zij maakte het met haar vragen over Cleopatra en wie ze wel of niet cool vindt, een stuk toegankelijker en het gesprek ook nog eens urgenter. Ik had namelijk, in de meest letterlijke zin, de toekomst naast me zitten en daar draait het uiteindelijk om. Samen praten over de bergen werk die zijn verzet om vrouwen een stem te geven en de stappen die we daarin nog moeten maken."

Onlangs haalde de nieuwe politiekchef van New York, Keechant Sewell, de krantenkoppen omdat ze de eerste vrouw is op die positie. Wanneer zijn we zover dat dit geen nieuws meer is?

"Volgens oud-minister Jet Bussemaker is dat doel in 2080 bereikt. Ze baseert zich daarbij op cijfers van de VN. Er is ontzettend veel veranderd en heel veel verbeterd, maar we zijn er nog lang niet. Mijn favoriete scène uit een van mijn favoriete films, *Love Actually*, is het moment waarop de Britse minister-president en de president van Amerika naast elkaar staan op een persconferentie. Laatstgenoemde krijgt, ten overstaan van het voltallige journaal,

we het negentien jaar lang normaal gevonden dat er niet één vrouw werd genoemd? Ik dacht altijd dat ik redelijk geëngageerd was, maar door mezelf te onderwijzen, kijk ik nu toch anders tegen bepaalde zaken aan."

We hebben inmiddels een vrouwelijke vicepresident en hadden dik vijf jaar geleden met Hillary Clinton ook bijna de eerste vrouw in The Oval Office.

"Kamala Harris zit helemaal op haar plek, maar ik heb in 2016 tranen met tuiten gehuild toen Donald Trump de Amerikaanse presidentsverkiezingen won. Vooral vanwege zijn vrouw Melania. Je moet je voorstellen dat we net acht jaar Michelle Obama hadden gehad, die alleen maar bezig was mensen te empoweren gezond te blijven en iets van het leven te maken. Marc en ik zaten in het derde jaar van de Obama-administratie op een bankje voor het Witte Huis en zagen daar allemaal met trots vervulde mensen de jaarlijkse Easter Egg Hunt met het presidentiële paar verlaten. In hun oogopslag zag je het genoeg deze mensen aan de macht te

op haar collectie pumps, maar het was niet bepaald het ideale rolmodel voor de nieuwe, jonge generatie meisjes."

In algemene zin: zijn vrouwen dat nu meer dan voorheen?

"De generatie moeders van nu is de eerste generatie die hun dochters niet het goede voorbeeld geven in het worden van een bekwame huisvrouw, maar laten zien hoe je in je eigen vakgebied een goede professional wordt. Volg een opleiding, blijf nieuwsgierig, doe werkervaring op en maak er iets van. De generatie daarvoor keek misschien een beetje neer op hun moeders, die op hun beurt weer moeten hebben gedacht: wacht even, waarom mag zij alles wat ik vroeger niet kon? Daarin is dus een hoop ten goede veranderd. Ik behoor tot het type moeder dat haar kind stimuleert te doen waar haar passie ligt en haar wijst op zaken waar ze iets aan heeft, maar ik leg haar niets op. Ik zie heus wel wat Jasmijn in haar mars heeft, maar ik heb alleen de taak om die ruwe diamant hier en daar een beetje bij te slijpen. Verder zal ze het vooral zelf moeten doen." ←

